

Počíná se o velikých bojích křesťan s Tatary.

[Jaroslav]

Zvěstuju vám pověst veleslavnú
o velikých pótkách, lútých bojích:
nastojte, i ves svůj um zbierajte,
nastojte, i nadivno vám sluchu!

5 Ve vlasti, kdě Olomúc vévodí,
jesti tamo hora nevysoká,
nevysoká, Hostajnov jěj imě;
Máti božia divy tamo tvoří.

10 Dlího vlasti naše v míře biechu,
dlúho obih mezi ludem ktvéše;
ne ot vzchoda v zemiech búra vstáše,
vstáše dceře dle taterska cháma,
juž křesťenští ludé pro kamenie,
pro perly i pro zlato zabili.

15 Lepá Kublajevna jako luna
uslyše, že vlasti na záchodě,
v sěch že vlastech luda mnoho žive,
otpravi se poznat nračov cuziech.

20 Na nohy tu skočí junóv deset
i dvě děvě, ku próvodu jějé.
Nahrnuchu, čeho třeba bieše,
i vsedachu vsi na ručie koně,
i brachu sě, kamo slunce spěje.

25 Jako zora po jutru sě sěje,
kehdy nad mrkavy šumy vznide,
tako sě dci Kublajeva cháma
rozenú i strojnú krású sieše.

Jaroslav

Zvěstuji vám pověst veleslavnou
o velikých půtkách, lítých bojích,
nastojte i ves svůj um sbírejte,
nastojte i nadivno vám sluchu.

5 Ve vlasti kde Olomouc vévodí,
jesti tamo hora nevysoká,
nevysoká, Hostejnov jí jméno,
Máti boží divy tamo tvoří.

10 Dlouho vlasti naše v míře byly,
dlouho hojnost mezi lidem květla,
než od vzchodu v zemích bouře vstala,
vstala pro dceř tatarského chána,
již křesťanští lidé pro kamení,
pro perly i pro zlato zabili.

15 Krásná Kublajevna jako luna
uslyší, že vlasti na západě,
v těchže vlastech lidu mnoho žive;
odpraví se poznat mravů cizích.

20 Na nohy tu skočí junků deset
i dvě panny, ku provodu jějí:
nahrnuli, čeho třeba bylo,
i vsedali vši na rychlé koně,
i brali se, kamo slunce spěje.

25 Jako zoře po jitru se stkvěje,
když nad zamračené lesy vzejde,
tak se dcera Kublajova cháma
rozenou i strojnou krásou stkvěla,

- Obvlečena bě vsja v zlatohlavě,
 hrdlo, ňadra rozhalena jmieše,
 30 věnčena kameniem i perlami.
 Diviechu sě Němci kráse také,
 záviděchu bohatstvo jěj velím,
 střežechu jěj púti jejé dráhu;
 vypadnuchu na ňu mezi dřevy,
 35 zabichu ju, i pobrachu sbožie.
 Když sě slyše Kublaj, chám taterský,
 če sě sta se dcerú jeho drahú,
 sebra voje se vsěch vlastí valných,
 těže s voji, kamo slunce spěje.
 40 Slyšechu to králi na záchodě,
 ež chám spěje na ludné jich vlasti;
 srotichu sě druhý ke druhému
 i sebrachu převelikú vojsku
 i tažechu polem protiv jemu.
 45 Na rovni [sě] valnéj položichu,
 položichu i cháma zdě ždachu.
 Kublaj káže vsěm svým čarodějém,
 hadačém, hvězdářém, kúzelníkóm,
 aby zvěstovali uhodnúce,
 50 kteraký by konec boj jměl vzieti.
 Sebrachu sě nalit čaroději,
 hadači, hvězdáři, kúzelníci,
 na dvě straně kolo rostúpichu,
 i na dli trest črnú položichu
 55 i ju na dvě pólě rozcepichu.
 Prvéj póle Kublaj imě vzděchu,
 vterěj pólě králi imě vzděchu;
 vetchými slovesy nad sím vzpěchu.
 Počechu trsti spolu vojevati,
 60 i trest Kublajeva svícezíše.

- oblečena všecka v zlatohlavě,
 hrdlo, ňadra rozhalena měla,
 30 věnčena kamením i perlami.
 Divili se Němci kráse také,
 záviděli bohatstvo jí velmi,
 střežili jí hned cesty její stopu,
 vypadnuli na ni mezi stromy,
 35 zabili ji, i pobrali zboží.
 Když to slyšel Kublaj, chán tatarský,
 co se stalo s dcerou jeho drahou,
 sebral vojska se vsěch vlastí valných,
 táhl s vojsky kamo slunce spěje.
 40 Slyšeli to králi na západě,
 že chán spěchá na lidné jich vlasti,
 srotili se druhý ke druhému,
 i sebrali převeliké vojsko
 i hned táhli polem proti němu.
 45 Na rovni se valné položili,
 položili a chána zde ždali.
 Kublaj káže vsěm svým čarodějům,
 hadačům, hvězdářům, kouzelníkům,
 aby zvěstovali uhodnouce,
 50 kteraký by konec boj měl vzíti.
 Sebrali se náhle čaroději,
 hadači, hvězdáři, kouzelníci,
 na dvě strany kolo rozstoupili
 i na dél trest černou položili,
 55 a ji na dvě půly rozštěpili;
 první půle Kublaj jméno vzdali,
 druhé půle králi jméno vzdali,
 starými slovesy nad tím vzpěli.
 Počaly třti spolu bojovati,
 60 a trest Kublajova zvítězila:

Vzradova se mnoštvie vsěho luda,
prokní teče ruče [k] koněm svojim
i do řad se voje postavichu.

65 Křestěné ni světi neiměchu
a hnachu bez uma v řady pohan
s takú pýchú, jakú sílu jměchu.

Tu se prvý boj v hromadu srazi;
střely dšćichu jako přieval s mrakóv,
oščepóv lom jako rachot hroma,
70 blskot mečév jako oheň búře.
Obě straně jarobujnú silú
druha družě postúpati bráni.

Pohany juž mnoštvie křestřan hnáše,
i juž by jim byli odoleli,

75 by nepřišli čaroději vnově,
přinesouce ty trsti rozcepené.

Tateré se vele zapolechu,
na křestřany lúto vyrazichu,
tako krupo je po sobě hnachu,
80 že je jak zvěř plachý rozprnuchu:
Tu šćít leže, tu helmice draha,
tu kóň vleče v střemnech vojevodu,
tu sěň ješutno v Tatary teče,
ande milosrdie pro bóh prosí.

85 Tako Tateré se roznojichu,
vz křestřany daň četnú položichu,
dvě králevstvie sobě podmanichu,
starý Kyjev i Nový Hrad prostran.

90 V skoře roznosi se hoře v zemiech,
po vsěch vlastech lud sbierati stanú;
postavichu čtyřie valné voje,
obnovichu vrastvie s Tataríny.

Tateré se hnuchu v pravú stranu.
Jak mrak č[r]ný, kehdy ledem hrozí

Vzraduje se množství všeho lidu,
každý běží rychle ke svým koním,
i do řad se vojska postavila.

Křesťané ni rady nedrželi
65 a hnali bez umu v řady pohan
s takou pychou, jakou sílu měli.

Tu se první boj v hromadu srazil,
střely dštily jako příval s mraků,
oštěpů lom jako rachot hroma,
70 bleskot mečů jako oheň bouře;
obě strany jarobujnou silou
jedna druhé postoupati bráni.

Množství křesťanů pohany hnalo
a již by jim odolali,

75 by nepřišli čaroději vnově,
přinesouce ty třti rozštěpené.

Tataré se velmi zapálili,
na křesťany lítě vyrazili,
tako kruté je po sobě hnali,
80 že je jak zvěř plachou rozprchnuli.
Tu štít leží, tu přílbice drahá,
tu kůň vleče v třmenech vojevodu,
tu ten nadarmo v Tatary teče,
onde milosrdí probůh prosí.

85 Tako Tataré se rozřítili,
křesťanům daň hroznou položili,
dvě království sobě podmanili,
starý Kyjev i Novgorod prostran.

90 V brzce roznosi se hoře v zemích,
po všech vlastech lid sbíratí počnou;
postavili čtyry valná vojska,
obnovili vražství s Tataríny.

Tataré se hnuli v pravou stranu,
jak mrak černý kehdy ledem hrozí

- 95 posúti úrody tučných polí:
tako by roj slyšán ot daleka.
Nalit Uhříe v setniny se shlukú,
nalit oružení s nimi střetnú,
a v ješut by chrabrost, udatenstvie,
100 v ješut vse jich drzostné vsperanie.
Srazúce Tateré středem v řady,
rozprnuchu vse jich voje četné,
poplenichu vse, če v zemi bieše.
Ostúpi naděja vse křesťany,
105 i by hoře hořa vseho věčšé.
Vzmodlichu se bohu žalostivo,
by je spásal sich Tatar zlostivých:
„Vstaň, ó Hospodine! v hněvě svojem,
sprost' ny vrahóv, sprost' ny stíhajúciech;
110 potlačiti chtějú dušu nášu,
oklučúce ny vňuž vlci ovce.“
Prvý boj nám stracen, stracen vterý,
Tateré se v Polsce rozložichu,
blíže blíž poplenichu vse vlasti,
115 dodrachu se lúto k Olomúcu.
Bieda vstane tužšia po krajinách,
ničė neby prosto před pohany.
Váleno den, váleno den vterý,
víceství se nikamo nekloni.
120 Ajta rozmnožie se Tatar mnostvie,
jak se množie večerní tma v jeseň.
I u povodňu sich Tatar lútých
kolebáše se voj křestan středem,
usilno se drúce k sěmu chlumku,
125 na němž Máti božia divy tvorí.
„Vzhóru, bratri, vzhóru!“ volá Vneslav,
uderí svým mečem na ščit stříbrn
i choruhvu výš nad hlavú točí.

- 95 posuti ourody tučných polí,
tako byl roj slyšán od daleka.
Nakvap Uhří v setniny se shluknou,
nakvap ozbrojeni s nimi setknou;
ale darmo chrabrost udatenství,
100 darmo vse jich drzostné vzpírání.
Srazíce Tataré středem v řady,
rozprchnuli vse jich vojska hojná,
poplenili vse, co v zemi bylo.
Odstoupí naděje vse křesťany,
105 bylo hoře, hoře vseho větší.
Vzmodlili se Bohu žalostivě,
by je zprostil těch Tatarů zlostných:
„Vstaň, ó Hospodine, ve svém hněvu!
sprost' nás vrahův, sprost' nás stíhajících,
110 potlačiti chtějí duši naši,
obklíčice nás jak vlci ovce.“
První boj nám ztracen, ztracen druhý;
Tataré se v Polště rozložili,
blíže blíž poplenili vse vlasti,
115 dodrali se lítě k Olomouci.
Bída vstane tužší po krajinách,
nic nebylo prosto před pohany.
Váleno den, váleno den druhý,
vítězství se nikamo nekloni,
120 aj tu rozmnoží se Tatar množství,
jak se množí večerní tma v jeseň,
i v povodni těch Tatarů lýtých
kolébá se vojsko křestan středem,
usilno se drouce k tomu chlounku,
125 na němž Máti boží divy tvorí.
„Vzhůru bratři, vzhůru!“ volá Vneslav,
udeří svým mečem na štít stříbrn
i korouhev výš nad hlavou točí.

- 130 Vše se vzmuži, vše v Tatary vnoči,
 srazichu se v jednu sílu silnu,
 vyrazichu jako oheň z země
 tamo k chlumu iz Tatar přemnostvie.
 Zpátečnými kroky chlumkem vzhóru;
 135 na podchlumí v šíř se rostúpichu,
 k spodu súžichu se v ostrú hranu,
 v pravo v levo pokrychu se ščíty,
 vz ramena vložichu bystra kopie
 druží prvým, tako druhým třetí.
 Mraky střel tu s hory na Tatary.
 140 V tom temná noc posula vsju zem' u,
 rozvali se k zemi i k oblakóm
 i zapřeti zraky zapolena
 i křesťan, i Tatar protiv sobě.
 V hustě tmě křesťené náspy vrhú,
 145 náspy zakopané kolkol vrcha.
 Když na vzhodě jutro počínáše,
 pozdvíže se vešken tábor vrahóv.
 Tábor sěn bě strašný kolkol chluma,
 až do nedozíráma daleka.
 150 Na ručiech tu koniech vňuž hemžechu,
 nosúce na kopiech napíchané
 hlavy křesťan vztvých k chámovu stanu.
 Shluče se tu mnoství v jednu sílu,
 zaměřichu vsici v jednu stranu,
 155 i mknuchu se prudko vz chlumek vzhóru
 i vzúpichu skřekem vše strašivo,
 ež se hory doly rozléhaly.
 Křesťené na náspech všudy stachu,
 Máti božia dodáše jim chrabrost.
 160 Napínachu ruče tuhy luky
 i máchachu silno ostré meče;
 i by Tatarovóm ustúpati.

- 130 Vše se vzmuží, vše v Tatary vrazí;
 srazili se v jednu sílu silnou,
 vyrazili jako oheň z země
 tamo k chloumku z Tatarů přemnožství:
 zpátečnými kroky chloumkem vzhůru,
 135 na podchlumí v šíř se rozstoupili,
 k spodu soužili se v ostrou hranu,
 vpravo vlevo pokryli se štíty,
 na ramena kladli bystrá kopí,
 druží prvním, tako druhým třetí.
 Mraky střel tu s hory na Tatary;
 140 vtom temná noc posula vši zemi,
 rozvali se k zemi i k oblakům
 i zahrozí oči zapálené
 i křesťan, i Tatar proti sobě.
 V husté tmě křesťané náspy vrhou,
 145 náspy zakopané kolem vrcha.
 Když na vzhodě jitro počínalo,
 pozdvihl se vešken tábor vrahů,
 tábor ten byl strašný kolem chlumu
 až do nedohledného daleka;
 150 na rychlých tu koních jen hemželi,
 nosíce na kopích napíchané
 hlavy křesťan vztvých k chánovu stanu.
 Shluklo se tu množství v jednu sílu,
 zaměřili všickni v jednu stranu
 155 i mknuli se prudce na chlum vzhůru
 i vzupili křikem všestrašlivo,
 že se hory doly rozléhaly.
 Křesťané na náspech všudy stáli,
 Máti boží dodala jim chrabrost:
 160 napínali rychle tuhé luky
 i máchali silně ostré meče.
 I bylo Tatarům ustoupati.

- I vzjetri se národ Tatar lútých,
 zamiesi se chám jich krutým hněvem.
 165 V trie prúdy se rostúpi ves tábor,
 i hnachu třmi prúdy lúto vz chlumek.
 Křestěné skácechu dřeves dvadsět,
 vsěch dvadesět, če jich tamo stáše,
 přivalichu klády po kraj násep.
 170 Juž juž Tateré se v náspy hnachu,
 skřekem řvúce až do oblak strašno,
 juž se jechu náspy rozkotati.
 I svalichu s násep klády mocné;
 se smačkachu Tatary jak črvy,
 175 sdrtichu je ješče vzdál na rovni.
 I by bojeváno dlúho kruto,
 až noc temná konec bojém sdieše.
 Pro bóh — aj, nastojte! slavný Vneslav,
 slavný Vneslav sražem s násep šípem!
 180 Krutý žel tu teskné srdce rváše,
 trapná žízň útrobu kruto smahše;
 sprahlým hrdlem lzali rosnú trávu.
 Večer tich tu projde na noc chladnu,
 noc se proměníše v jutro šero,
 185 i v táboře Tatar klidno bieše.
 Den se rozhořieva na poledne,
 křestěné padachu trapnú žízňú,
 vypražená usta otvierachu,
 pěvše chrapavě k Mateři božiej,
 190 k niej svá umdlá zraky obracechu,
 žalostivo rukama lomichu,
 ot země do oblak teskno zřechu.
 „Nevzmožno nám déle žízňú tráti,
 nevzmožno pro žízň vojevati;
 195 komu zdravie, komu drah živótek,
 tomu v Taterech milosti ždáti.“

- I vzjetřil se národ Tatar lýtých,
 zaměšil se chán jich krutým hněvem;
 165 v tři proudy se rozstoupil ves tábor,
 i hnali třmi proudy lítě na chlum.
 Křesťané skáceli stromů dvadcet,
 všech dvadeset, co jich tamo stálo,
 přivalili klády po kraj násep.
 170 Již již Tataré se v náspy hnali
 škřekem řvouce až do oblak strašno,
 již se jali náspy rozkotati.
 I svalili s násep klády mocné,
 ty smačkaly Tatary jak červy,
 175 zdrtily je ještě vzdál na rovni.
 I bylo váleno dlouho kruté,
 až noc temná konec bojům vzděla.
 Probůh, aj nastojte, slavný Vneslav,
 slavný Vneslav sražen s násep šípem!
 180 Krutý žel tu teskné srdce rval,
 trapná žízeň vnitřnost kruté smahla;
 zprahlým hrdlem lzali rosnou trávu.
 Večer tich tu projde na noc chladnou,
 noc se proměnila v jitro šeré,
 185 i v táboře Tatar ticho bylo.
 Den se rozhořival na poledne,
 křesťané padali trapnou žízni,
 vypražená usta otvírali,
 pěvše chrapavě k Mateři boží;
 190 k ní své umdlé zraky obraceli,
 žalostivě rukama lomili,
 od země do oblak teskně zřeli.
 „Nemožno nám déle žízni tráti,
 nemožno pro žízeň bojovati;
 195 komu zdraví, komu drahý život,
 tomu v Tatarech milosti ždáti.“

- Tako řeču jedni, tako druzí:
 „Trapněje zhynúti žízňú meča;
 v porobě nám bude vody dosti.
 200 Za mnú, kto tak smyslé“ — vece Vestoň —,
 „za mnú, za mnú, koho vy žízň trápí.“
 Tu Vratislav jak tur jarý skoči,
 Vestoňa za silně paži chváti,
 die: „Prorado, škrvno křesťan věčná!
 205 V záhubu chceš vrci dobré ludi?
 Ot boha na milost ždáti chvalno,
 ne v porobě ot svěřepých Tatar.
 Neroďte, bratře, spěti v pahubu!
 Přetřpěchom najlútějěj vedro,
 210 bóh ny silil v rozhoralé pólně;
 bóh nám sešle pomoc úfajúcím.
 Zastyďte se, mužie, takých řečí,
 ač se hrdinami zváti chcete.
 Pohynem-li žízňú na sěm chlumce,
 215 smrt se bude bohem zaměřena;
 vzdámy-li [sě] mečém našich vrahóv,
 sami vražbu nad sebu spáchámy.
 Mrzkost jest poroba Hospodinu,
 hřiech, v porobu samochtiec dáti šíju.
 220 Za mnú podte, mužie, kto tak smyslé,
 za mnú před stolec Mateře božiej!“
 Jide za niem mnostvie k kaple světěj.
 „Vstaň, ó Hospodine! v hněvě svojem,
 i povyš ny v krajinách nad vrahy,
 225 vyslyš hlasy k tobě volajúce!
 Oklučeni smy lútými vrahy,
 vyprošť ny z osidl krutých Tatar
 i daj svlaženie útrobám našim;
 hlasonosnú obět tobě vzdámy.

- Takto řekli jedni, takto druzí:
 „Trapněji zhynouti žízni meče,
 v porobě nám bude vody dosti.
 200 Za mnou, kdo tak smejší,“ vece Vestoň,
 „za mnou, za mnou, koho žízeň trápí.“
 Tu Vratislav jak tur jarý skočil,
 Vestoně za silné paže chvátil,
 dí: „Ty zrado, škrvno křesťan věčná,
 205 v záhubu chceš vrci dobré lidi?
 Od Boha na milost ždáti chvalno,
 ne v porobě od svěřepých Tatar.
 Nechtějte, bratří, v záhubu spěti,
 přestáli jsme nejlitější vedro,
 210 Bůh nás silil v rozhárálé poldne,
 Bůh nám sešle pomoc doufajícím.
 Zastyďte se, muži, takých řečí,
 ač se hrdinami zváti chcete;
 pohynem-li žízni na tom chloumku,
 215 smrt ta bude Bohem zaměřena,
 vzdáme-li se mečům našich vrahů,
 sami vraždu nad sebou spácháme.
 Mrzkost jest poroba Hospodinu,
 hřích v porobu samochtíc dát šíji.
 220 Za mnou podte, muži, kdo tak smejší,
 za mnou před stolec Mateře boží.“
 I jde za ním množství k kaple svaté.
 „Vstaň, ó Hospodine, ve svém hněvu!
 i povyš nás v krajinách nad vrahy,
 225 vyslyš hlasy k tobě volající;
 obklíčeni jsme lítými vrahy,
 vyprošť nás z osidel krutých Tatar
 i dej svlažení vnitřností našim,
 hlasonosnou obět tobě vzdáme;

- 230 Potři v zemiech našich nepřátely,
shlad' je u věk a věky věkoma!“
Aj hle! na vznoj[e]ném nebi mráček!
Vzdují větri, zahuče hrom strašný,
chmúráše se tuča po všem nebi,
235 blsky ráz ráz bijú v stany Tatar:
hojný přieval pramen chlumský zživi.
Minu búra. — Voje v řady hrnú;
ze všech vlastí, ze všech krajin země
k Olomúcu choruhvy jich vějú.
240 Těžcí meči po bocéch jim visá,
plní túli na plecech jim řechcú,
jasní helmi jim na bujných hlavách
i pod nimi ručí koni skáčú.
Vzezvučaly hlasy rohův lesních,
245 uderily zvuky bubnův břeskných.
Nalit srážajevě straně obě.
Podvihaje se mhla ote pracha,
i by pótka kruta poslednějé.
Vznide chrest i drnket ostrých mečév,
250 vznide siket kalených střel strašný,
lom oščepův, ratchet kopí bystrých.
I by klánie i by porubánie
i by lkánie i by radovánie.
Krev se valé jak bystriny džčevy,
255 mrch tu ležěše jak v lese dřievie.
Sěmu hlava na dvě rozcepena,
sěmu srubeně stě ruce obě,
sěn se kotie s oře pře[s] druhého
i sěn zeřivý své vrahy mláti,
260 jak po skalách lútá búra dřeva,
sěmu v srdce po jilce meč vtasi
i sěmu Tatarín ucho stříže.

- 230 potři v zemích našich nepřátely,
zhlad' je u věk a věky věkoma!“
Aj hle na rozhrálém nebi mráček,
vzdují větry, zahučel hrom strašný,
chmourala se tuče po všem nebi,
235 blesky ráz ráz! bijí v stany Tatar;
hojný přival pramen chlumský zživil.
Mine bouře, vojska v řady hrnou,
ze všech vlastí, ze všech krajin země,
k Olomouci korouhve jich vějí,
240 těžké meče po bocích jim visí,
plné touly na plecech jim řehcí,
jasné lebky jim na bujných hlavách,
i pod nimi rychlí koni skáčí.
Vzezvučely hlasy rohův lesních,
245 udeřily zvuky bubnů břeskných;
aj srážely jsme se obě strany,
pozdvihuje se mhla ode prachu
i tu půtka krutá poslednější.
Vzejde chrest i drnket ostrých mečů,
250 vzejde sykot kalených střel strašný,
lom oštěpů, rachot kopí bystrých;
bylo klání, bylo porubání,
bylo lkání, bylo radování!
Krev se valí jak bystriny džštěvy,
255 mrch tu leželo jak v lese dříví:
tomu hlava na dvě rozštěpena,
tomu srubeny jsou ruce obě,
ten se kotí s oře přes druhého
i ten zůřivý své vrahy mlátí
260 jak po skalách lítá bouře dřeva;
tomu v srdce po jilce meč vtasil
i tomu Tatarín ucho stříže.

- Uh, by ryk, stenanie žalostivo!
 křestěné počechu utiekati,
 265 Tateré je lútým davem hnáti.
 Aj ta Jaroslav jak orel letě!
 tvrdú ocel na mohúcech prsech,
 pod ocelí chrabrost, udatenstvie,
 pod helmicú velebyster věhlas,
 270 jarota mu z žhavú zrakú pláše.
 Rozkacen hna, jako lev drážlivý,
 když mu teplú krev se udá zřieti,
 kehdy nastřelen za lovcem žene;
 tako zlúti sě, vz Tatary trči.
 275 Češie za niem jako krupobitie.
 Vrazi kruto na Kublajevica,
 i by pótka ovsém velelúta.
 Srazista [sě] oba oščepoma,
 zlomista je oba velím praskem.
 280 Jaroslav ves ve krvi s ořem sbrocen
 mečem Kublajevica zachváti,
 ot ramene šúrem [k] kyčlu protče,
 takož spade bezduch mezi mrchy.
 Zarachocce nad niem túlec s lukem.
 285 Uleče sě ves lud Tatar lútých,
 otmetáše dřevce séhodlúhé,
 palováše tu, kto téci može,
 tamo, otkad slunce jasno vstává.
 I by prosta Hana Tatar vrahóv.

- Uh, byl ryk, stonání žalostivo!
 Křesťané počali utíkati,
 265 Tataré je lýtým davem hnáti.
 Aj tu Jaroslav jak orel letěl,
 tvrdou ocel na mohoucích prsech,
 pod ocelí chrabrost udatenství,
 pod přilbicí velebystrou moudrost,
 270 jarota mu z žavých zraků plála;
 rozkacen hnál jako lev drážlivý,
 když mu teplou krev se udá zřítí,
 i když nastřelen za lovcem žene.
 Takto zlítil se v Tatary trčil,
 275 Češí za ním jako krupobití.
 Vrazil krutě na Kublajevice,
 byla půtka ovšem velmi lítá.
 Srazili se oba oštěpoma,
 zlomili je oba velkým praskem,
 280 Jaroslav ves ve krvi s ořem zbrocen,
 mečem Kublajevice zachvátil,
 od ramene šourem kyčlu protknul;
 takož spadl bezduch mezi mrchy,
 zarachocce nad ním toulec s lukem.
 285 Ulekl se lid Tatar lýtých,
 odmetal hned dřevce sáhodlouhé,
 paloval tu, kdo běžeti mohl,
 tamo odkad slunce jasně vstává.
 Byla prosta Hana Tatar vrahů.